

Sygn. akt VIII Gz 46/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2013

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SSO Krzysztof Górski

SSO Leon Miroszewski (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2013 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa B. Z.

przeciwko (...) Towarzystwo (...) spółka akcyjnaV. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 29 października 2012 roku w sprawie XI GC 638/12

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że przyznać biegłemu sądowemu W. S. wynagrodzenie za sporządzenie opinii pisemnej z dnia 10 października 2012 roku w kwocie 979,70 (dziewięćset siedemdziesiąt dziewięć 70/100) złotych oraz zobowiązać powoda B. Z. do uiszczenia w terminie 7 dni kwoty 179,70 (sto siedemdziesiąt dziewięć 70/100) złotych tytułem brakującej zaliczki na koszty wnioskowanej przez niego opinii, pod rygorem egzekucji tej kwoty;

II. oddalić zażalenie w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 października 2012 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie przyznał biegłemu sądowemu W. S. kwotę 1.449,95 złotych tytułem wynagrodzenia za sporządzenie pisemnej opinii w sprawie XI GC 638/12, a także nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 649,95 złotych tytułem uzupełnienia zaliczki na wynagrodzenie biegłego, pod rygorem ściągnięcia tej kwoty w postępowaniu egzekucyjnym.

W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Rejonowy powołał przepisy art. 288 k.p.c. oraz art. 89 i 90 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stwierdzając, że biegłemu powołanemu przez sąd służy prawo do wynagrodzenia za wykonaną pracę, a także zwrot kosztów podróży i innych wydatków koniecznych w związku ze stawiennictwem w sądzie, zaś wysokość wynagrodzenia określa się z uwzględnieniem wymaganych od biegłego kwalifikacji, nakład i czas pracy potrzebny do wydania opinii, na podstawie przedstawionego rachunku. Sąd Rejonowy powołał też przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym stwierdzając, że wynagrodzenie biegłego obejmuje należność za czynności przygotowawcze i badawcze, łącznie z zapoznaniem się z aktami sprawy oraz za opracowanie opinii wraz z uzasadnieniem. Dodał, że

podstawę obliczenia wynagrodzenia biegłych sądowych za wykonaną pracę stanowi kwota bazowa dla osób, o których mowa w art. 5 pkt 1 lit. a) ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw, której wysokość określa ustawa budżetowa.

Oceniając rachunek przedstawiony przez biegłego W. S. Sąd Rejonowy uznał go za prawidłowy pod względem formalnym i rachunkowym. Nie zakwestionował wskazania przez biegłego czasu pracy poświęconego na przygotowanie i opracowanie opinii. Stwierdził, że opinia odpowiadała zakresowi wskazanemu w zleceniu sądu.

Zobowiązanie powoda do uzupełnienia zaliczek na koszty opinii biegłego Sąd Rejonowy uzasadnił tym, że dowód z opinii biegłego został przeprowadzony na jego wniosek, toteż on powinien ponieść koszty jego przeprowadzenia.

Powód wniósł zażalenie na to postanowienie zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez zaniechanie oceny przedłożonej przez biegłego karty pracy i rozważenia kwalifikacji biegłego w aspekcie potrzebnego czasu i nakładu pracy do wydania opinii; art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. poprzez niewskazanie pełnej podstawy rozstrzygnięcia i zaniechanie oceny wiarygodności i mocy dowodowej rachunku przedstawionego przez biegłego; art. 90 poprzez jego niezastosowanie.

Wskazując na te zarzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

W uzasadnieniu zażalenia powód zarzucił, że Sąd Rejonowy w sposób mało wnikliwy przeanalizował wniosek biegłego o przyznanie mu wynagrodzenia oraz przedstawione przez niego zestawienie ilości godzin, które poświęcił na przygotowanie i sporządzenie opinii. Stwierdził, że zestawienie godzin pracy wskazane przez biegłego zawyża ilość czasu poszczególnych czynności. Zdaniem skarżącego czas pracy biegłego, biorąc pod uwagę zakres zlecenia i wydanie opinii wyłącznie na podstawie akt, nie mógł przekroczyć 13 godzin, zatem wynagrodzenie biegłego nie powinno być wyższe niż 509,44 złotych. Powód powołał się na koszt podobnej ekspertyzy wykonanej na jego zlecenie.

W odpowiedzi na zażalenie biegły W. S. zakwestionował twierdzenia zawarte w zażaleniu. Podniósł, że wykonując opinię musiał posługiwać się specjalistycznymi programami i opracowaniami katalogowymi, do których dostęp jest płatny. Jego zdaniem koszty te zwyczajowo zawiera się w wykazanych roboczogodzinach, bowiem nie można ich wskazać jako oddzielnej pozycji w karcie pracy. Dodał, że wykonał nie jeden, lecz dwa kosztorysy dla warunków wycenienia według zlecenie sądowego, analizował całość akt sprawy a nie tylko niektóre karty, analizował też rynek wtórny obrotu samochodami ciężarowymi używanymi, co było niezbędne w celu ustalenia wartości bazowej pojazdu podlegającego ocenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rozpoznawane zażalenie skonstruowane zostało na podstawie własnej oceny powoda w sprawie czasu pracy biegłej niezbędnej do wydania zleconej jej opinii. Ocena ta uwzględnia przede wszystkim aspekt obszerności opinii i materiału, z którego biegły korzystała.

Przyznając biegłemu wynagrodzenie sąd wyposażony jest w kompetencję swobodnej oceny należnej jego wysokości. Ocena ta powinna uwzględnić nie tyle całkowity czas poświęcony przez biegłego na wydanie opinii, ile czas, który służył czynnościom będącym rzeczywistą realizacją zlecenia, a więc tego, co odpowiada tezie dowodowej postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego oraz wskazówkom zawartym już w samym zleceniu.

W niniejszej sprawie teza postanowienia dowodowego zawiera dwie kwestie: wartość pojazdu powoda przed szkodą oraz wysokość jego naprawy w dwóch wariantach odpowiedzialności ubezpieczeniowej. Biegły miał się oprzeć o materiał dowodowy zebrany w sprawie, złożony z dowodów z dokumentów i z zeznań świadków.

Trzeba stwierdzić, że w chwili wydania postanowienia dowodowego akta sprawy liczyły 140 kart, z których prawie wszystkie były jednostronnie zapisane, oraz płytę CD zawierającą materiał zdjęciowy. Wśród tej dokumentacji

był odpis z rejestru pozwanej, nie mający znaczenia dla zleconej opinii, a także dowody wpłat, pełnomocnictwa, zarządzenia sądowe, itp.

Rację ma powód, że wskazany przez biegłego czas poświęcony na niezbędne dla potrzeb opinii zapoznanie się i analizę akt sprawy jest zawyżony. Trzeba zauważyć, że potwierdził to częściowo sam biegły w odpowiedzi na zażalenie, gdy wskazał, że zwyczajowo powiększa się ilość godzin w karcie pracy w celu zrekompensowania kosztów korzystania w celu wydania opinii z płatnych programów obliczeniowych. Biegły nie ma racji sugerując, że wskazanie czasu pracy może nie odpowiadać długości faktycznie poświęconego czasu na przygotowanie i opracowanie opinii. W świetle art. 89 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zachodzi rozróżnienie pomiędzy wynagrodzeniem a wydatkami biegłego, toteż na wysokość wynagrodzenia, a ściślej ustalenie czasu pracy poświęconego przygotowaniu i sporządzeniu opinii, nie może wpływać kwota ponoszonych wydatków. Innymi słowy, biegły nie może rozliczać wydatków przez dodanie odpowiedniej ilości godzin w karcie pracy, których pomnożenie przez stawkę godzinową będzie odpowiadało wysokości poniesionych wydatków.

Nie można odmówić racji skarżącemu, że Sąd Rejonowy nie przedstawił analizy przedłożonej przez biegłego karty pracy, stanowiącej podstawę wystawionego rachunku, choć w świetle art. 90 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych powinien to uczynić. Badanie karty pracy, w kontekście treści zlecenia, warunków wydawania opinii i kwalifikacji biegłego, pozwala uznać, że biegły zawyżył czas zapoznawania się z aktami sprawy, w tym szkodą, na podstawie dokumentacji w tych aktach. Akta nie są obszernie, a kwalifikacje biegłego pozwalały, bez większych trudności, na identyfikację szkody i jej zakresu rzeczowego, zwłaszcza, że te okoliczności nie są sporne. Przedmiotem sporu był koszt naprawienia szkody. Trzeba dodać, że zapoznanie się z aktami sprawy i dokumentacją szkody powinno obejmować wskazaną w odrębnej pozycji karty pracy czynność analizy zakresu uszkodzeń na podstawie akt sprawy. W tym miejscu należy zauważyć, że biegły nie miał kompletować dodatkowej dokumentacji, toteż stwierdzenie „na podstawie materiału pozyskanego przez opiniującego w postaci pełnej dokumentacji fotograficznej” należy odnosić wyłącznie do zawartej w aktach sprawy płyty CD. Uzasadniony czas zapoznawania się z aktami, w tym analizy zakresu i charakteru uszkodzeń, nie powinien przekraczać 6 godzin. Zawyżone też zostało wskazanie czasu pracy poświęconego ustaleniu wartości rynkowej uszkodzonego pojazdu na dzień szkody, co powinno obejmować analizę rynku wtórnego (w karcie pracy te czynności zostały wskazane oddzielnie). Należy uznać, biorąc pod uwagę kryteria określone w art. 89 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, że czas pracy poświęcony na te czynności nie powinien przekraczać 3 godzin.

Przyjmując za prawidłowe wskazania czasów pracy pozostałych czynności wymienionych w karcie pracy, należało uznać, że czas pracy biegłego nie przekraczał 25 godzin. Nie ma racji powód twierdząc, że uzasadniony czas przygotowania i opracowania opinii wynosi tylko 13 godzin, bowiem zakres czynności biegłego był szerszy niż z ekspertyzie, na którą powód się powołał, a nadto weryfikacja dotychczasowych opinii i ekspertyz, której biegły musiał dokonać, zwykle zwiększa nakład czasowy opinii biegłego sądowego.

Nie ma sporu co do wysokości przyjętej przez biegłego stawki godzinowej wynoszącej 31,86 złotych za 1 godzinę, ani co do tego, że do wynagrodzenia przy zastosowaniu tej stawki należy doliczyć VAT. Tym samym wynagrodzenie brutto biegłego W. S. powinno wynosić 979,70 złotych, toteż należało, na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 386 § 1 k.p.c., zmienić zaskarżone postanowienie przyznając biegłemu wynagrodzenie w tej wysokości i zobowiązując powoda do uzupełnienia zaliczki do tej kwoty, a więc uiszczenia kwoty 179,70 złotych, a dalej idące zażalenie oddalić.

SSO Krzysztof Górski Piotr Sałamaj SSO Leon Miroszewski